No són pas anissos

Era l'hora de dinar i vam entrar a un restaurant. Vam seure a taula. Ens van atendre uns cambrers força antipàtics, amb vestit, corbata i maletí. Sense que poguéssim dir res, ens van servir tres plats de l'únic menú que hi semblava haver.

El primer plat no recordo quin nom tenia, però entre els seus ingredients hi havia el dèficit fiscal. Tenia un aspecte rar, però semblava que hagués de costar 16.000 milions d'euros més del que seria just pagar.

El segon plat eren els fons públics. Havia de ser un plat força ple, però ja quasi no en quedava res; aquells estranys cambrers se l'havien repartit en sobres per menjar-se'l ells. Vaig remenar-lo amb la forquilla i només vaig trobar-hi trossos de xoriç.

I per últim, les postres, la cultura. La cultura atacada. Un pastís acuradament cuinat del qual se n'intuïa una forma. Només se n'intuïa perquè, tot i que seguia en peu, el pastís estava tallat en mil trossos, seccionat. Retallat. Algun d'aquells cambrers hauria pensat que no era prou important per tractar-lo bé, per presentar-lo de la manera que es mereixia.

No m'agradava res d'aquell restaurant, ni tan sols la vaixella. Era rància, vella. També semblava barata, molt més que les d'Ikea. La marca de la vaixella només podia ser la Marca Espanya.

Ja havíem pagat els més de 3,5€ que costava el menú, però vaig preguntar a les meves i als meus acompanyants si preferien marxar abans de tastar-lo. Encara no havia formulat la pregunta que un d'aquells malcarats cambrers em va dir que allò que estava fent era anticonstitucional i il·legal.

Així doncs, aquí ens teniu, empassant-nos tot el que ens posen davant, que no són pas anissos, mentre ens lliguem ben fort els cordons perquè està clar que haurem de sortir corrent.

Laia Terré
1r batxillerat
Institut Samuel Gili i Gaya